

AD IMITATIONEM PROVERBIORUM.

ἡγεμονίας ἀμαρτανῆ· ὁ δὲ ὑπακόων ἐν Κυρίῳ δόξαν κληρονομήσῃ. Μὴ χυθίσθη ἀρχαίῳ & ψυχὴν διψῶσαν πρὸς Κύριον, ὅτι ὁ Κύριος ἐστὶν ἀρέσῃ αὐτῶν. Υἱὸς πονηρὸς κακολογῶν τὴν μνήσαντα αὐτῶν, καὶ οἱ ἀκούοντες αὐτῆ καταγινώσκονται αὐτῆ. Ἀνελεήμων, ὁ ἀποδίδως πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, τί παθεῖται; Μὴ ἀγάπα ἀνέμῃ πλάσματος ἀλλότεια, ἵνα μὴ καὶ τὸ σὸν ἀμάρτημα ἕξαισον γένηται πᾶσι. Οἱ σιωπῶν ἐπὶ τραπέζης ἡμῶν ὅτι τῶν μὲν μέλιτος ἐσθίουσι τὴν ἑαυτῶν ἄρτον· ὁ δὲ πληθύνων λόγους ὑπεράσσει καὶ τὴν ἡσυχίαν. μὲν καταστάσεις ἐσθίει ἰχθυῶν, καὶ τὸ πόμα σε ἐσθαι ἀδούρων. Σκολιζόντι μοναχῶν ἐστὶν ἀρέσει τῶν δούρων, καὶ ὁ δούλων δὲ δίδωσιν ἢ σκανδαλίσῃ πλοσίον. Σπένων τὴν ἐπιθυμίαν, ἀγαπήτε, πρὸς τὴν σε φωνοῦσάν ὑμᾶς· κατὰ γὰρ εἰς τοὺς οὐρανούς ἐστι τὸς ἕξαισον ἀντὶ τῆς ἀγάπης. Κύριε βασιλεῦ, δώρησά μοι ὄραν τὰ ἐμὰ πλάσματα, τὴν μὴ καταλείψῃ τὸ ἀδελφόν μου. Ἐὰν οἰκῶσι δύο ἀρχαίῳ μὲν γέροντος, τίς τῶν δύο μείζων ἐστὶ πρὸς Κύριον; ὁ πατεῖων ἑαυτῶν τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ἐν φόβῳ Θεοῦ. Ἀψυδῶν γὰρ ὁ ἐπίων· ὁ πατεῖων ἑαυτῶν ὑψώθησεται. Ὁ ἔχων δύο ἀρχαίους νήψως πολλῆς ἐπίδεται, μήποτε θύραν χάραξ ὁ ἕξαισον τῆς ἀγαπῆς καὶ πατρῴας, σιωπῆματα καὶ παλαμῶν σφαιροῦται ἑαυτῶν. Μὴ θέλε παύσασθαι, ἀλλὰ ἀνέμῃ, ἀλλὰ κελίον ὀχλαίῳ. Μὴ γίνῃ ἀνηκός σκληρός τε καὶ καταρρηκτός, ἵνα μὴ καὶ σεαυτὸν βλάβῃς, καὶ τὸς ἀκούοντάς σε. Ἐὰν γένη ἀληθινός, βλάβῃς, καὶ πατεῖων, καταχρῆσθαι ἐπὶ σε Κύριος τὸς οἰκτιρῶν αὐτῶν. Ἄκουε, ἀγαπήτε, ἢ νεφετῶνός σε ἐν Κυρίῳ, ὅπως καρποφορήσῃς Κυρίῳ τῶν Θεῶν. Φοβῶ τὸν Κύριον, καὶ ἔσται ἡμῶν τῆχος, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τελευτῆς βήσῃς χάριν. Μὴ ἔξῃ δέξῃ κοσμίον, μοναχῆ, ἐν τῇ ψυχῇ σου· μόνος γὰρ ὁ Κύριος γινώσκῃ τὰ κρύφια τῆς καρδίας. τίς πάντας χυθίσθῃ τὸν Κύριον, ὅπως καὶ σε ὁ πάντων Κύριος τιμήσῃ. Ὁ βελόδιμος μεταστῆσαι πᾶσιν, ἡσυχία τῶν ἡσυχῶν τῶν μοχλῶν, ἢ χυθίσθῃ ἑαυτῶν· πῶς γὰρ ὀχλαίῳ κελίῳ αὐτῶν· τῶν δὲ ἔστιν ἡσυχία πατεῖων. Μοναχῆ, δὲ κελίον κατέλιπες καὶ ἐν τῶν κόσμῳ ἀναπαύσῃ; ἢ φοβῆσθαι τὴν ἀνομίαν καὶ τὴν ἀντιλογίαν, τὴν ἐν τῇ πόλει; Ὁ ἀποδυσάμνος τελείως τὸ φρόνημα ἢ κόσμῳ ἀτρῶπος χυθίσθῃ· ὁ δὲ μὴ ἀποδυσάμνος σιωπῆσθαι δέχεται πλοσίον. Ἐὰν συμβῆ φωνοῦσάν

A Praefectum, peccat: at qui morem ei gerit in Domino, gloriam possidebit. Noli pervertere novitium, & animam sitientem ad Dominum: quoniam videbit Dominus, & non placebit ei. Filius improbus maledicet parenti suo: & qui audiunt eum, vituperabunt ipsum. Inimicus & absque misericordia, qui mala pro bonis retribuit, quid patietur? Ne gaudeas aliena audire errata, ut non & tuum peccatum apud cunctos audiat. Qui silentium in mensa servat, similis est ei, qui cum melle panem suum comedit: at qui sermones multiplicat, etiam quieti deditum perturbat. Cum tranquillitate piscem comede, & potus tuus imperturbatus sit. Monacho otioso non placebit janitor fidelis: & qui persequitur quod justum est, non offendet proximum. Comprime concupiscentiam, carissime, antequam ipse per eam comprimaris: deducit enim ad profunda inferni eos, qui sequuntur ipsam: quoniam non est mensura patientiae, si cum caritate conjuncta est atque permixta. Domine rex, concede mihi, ut videam peccata mea, & non condemnem fratrem meum. Si duo novitii cum sene habitaverint, quis istorum duorum major erit apud Dominum? Qui seipsum fratri suo humiliter in timore Dei. Verax quippe est, qui ait: *Qui seipsum humiliat, exaltabitur.* Matth. 23, Luc. 14. Qui duos habet novitios, magna sobrietate atque vigilantia indiget, ne forte locum inveniens adversarius, aliquid de proprio in eis operetur atque perficiat. Caeterum novitius risum & licentiam amans, perniciem & calamitatem sibi conciliat. Ne delecteris scurrilibus, quae non decent, sed potius gratiarum velis actionem. Ne sis inobediens, durus, & contemtor, ut non & tibi ipsi noceras, & illis qui te audiunt. Si verax, pius, & humilis effectus sis; profundet in te Dominus miserationes suas. Audi, carissime, eum qui te corripit admonetque in Domino, ut fructum Domino Deo proferas. Time Dominum, & erit tibi murus, & in die obitus invenies gratiam. Ne facilem hominem mente tua spernas, monache: solus enim Dominus occulta cordis cognoscit. Omnes honora propter Dominum, ut te cunctorum honoret Dominus. Qui dimovere atque transferre voluerit petram, subter submittet ei venterem, non supra: tunc enim facile revolvat ipsam: quod quidem humilitatis exemplum est. Cellam reliquisti, monache, & ad saeculum iterum vadis? non reformidas iniquitatem & contradictionem, quae adversum te in civitate fiet? Qui perfecte mundanam sapientiam exiit, invulneratus permanebit: at qui non exiit, continuas plagas suscipit. Si acciderit angustias

Tom. I.

O premi